

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 121/02-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť K. B., bytom S., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce vo veci sp. zn. 18 P 285/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. februára 2002 doručené podanie K. B. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom S., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., označené ako „Sťažnosť podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka namietala spôsob, ktorým 18. a 19. decembra 2001 bolo sťažovateľke, resp. právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené uznesenie

o vydaní predbežného opatrenia o úpravu rodičovských práv a povinností (č. k. 18 P 285/99-128).

Z obsahu podania vyplynulo, že „na Okresnom súde v Michalovciach sa pod sp. zn. P 285/99 vedie konanie o úprave práv a povinností rodičov, K. B., nar. 20. 6. 1981, býv. v S., a J. B., nar. 26. 9. 1977, býv. v K., k maloletým deťom B., V. a A. Dňa 13. 12. 1999 súd vo veci rozhodol tak, že maloletú V. (A. sa narodila až 5. 3. 2000) zveril do výchovy otca. Na odvolanie matky Krajský súd v Košiciach zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo veci je vykonávané súdom ďalšie dokazovanie“.

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 1872/99 z 18. decembra 2000 bolo manželstvo J. B. a sťažovateľky rozvedené a obidve maloleté deti boli zverené do jej výchovy. Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 18 Co 138/01 z 23. apríla 2001 bol výrok tohto rozsudku týkajúci sa zverenia detí zrušený a vrátený súdu na ďalšie konanie.

Podľa tvrdenia sťažovateľky rodičia maloletých detí nežijú v spoločnej domácnosti od augusta 1999. V septembri roku 1999, pri návšteve maloletej V., otec „odišiel s dieťaťom na prechádzku a neskôr telefonicky matke oznámil, že si dieťa ponechá vo svojej starostlivosti. Napriek opakovanému úsiliu zo strany matky, otec dieťa nevrátil do matkinej starostlivosti, ani jej neumožnil kontakt primeraný vzťahu matky a dieťaťa. ... Dňa 18. 12. 2001 matka vyzdvihla dcéru V. z materskej škôlky a odvtedy zabezpečuje starostlivosť o obe deti“.

Sťažovateľka uviedla, že 18. decembra 2001 okresný súd vydal predbežné opatrenie sp. zn. 18 P 285/99, ktorým zveril maloletú V. do výchovy otca až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Podľa nej „v ten istý deň, v neskorých popoludňajších hodinách, doručil predmetné uznesenie spolu so žiadosťou súdu o jeho doručenie K. B. Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Sobranceiach J. B., otec maloletých detí – účastník konania, v ktorom bolo predmetné predbežné opatrenie na jeho návrh vydané. Dňa 19. 12. 2001 sa ten istý účastník konania ustanovil do advokátskej kancelárie právnej zástupkyne K. B. a predložil predmetné uznesenie spolu s doručenkou súdneho

doručovateľa Okresného súdu v Michalovciach so žiadosťou o prevzatie predmetnej písomnosti a potvrdenie tohto prevzatia. Keďže písomnosť nebola prevzatá, dňa 20. 12. 2001 ju súd odoslal poštou. Zásielka bola oznámená 28. 12. 2001 a prevzatá dňa 2. 1. 2002. Proti rozhodnutiu bolo podané odvolanie, ktoré nebolo doposiaľ postúpené odvolaciemu súdu“.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že proti tomuto uzneseniu podala 14. januára 2002 odvolanie, ktoré nebolo ani do 4. marca 2002 postúpené odvolaciemu súdu. V konaní okresného súdu vo veci výkonu rozhodnutia vidí porušenie princípu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v nečinnosti okresného súdu vidí porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti (rozšírenej a doplnenej podaniami z 5. a 8. marca 2002) žiadala, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľky zakotvené v článku 46, článku 47 ods. 2, ods. 3, článku 48 ods. 2, článku 16 ods. 1, v článku 19 ods. 2 Ústavy SR a v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo postupom Okresného súdu v Michalovciach vo veci sp. zn. 18 P 285/99 pri doručovaní uznesenia zo dňa 18. 12. 2001 porušené.

Právo sťažovateľky zakotvené v článku 46, v článku 47 ods. 2, ods. 3, článku 48 ods. 2 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo nečinnosťou Okresného súdu v Michalovciach vo veci sp. zn. 18 P 285/99 pri predkladaní odvolania sťažovateľky voči uzneseniu zo dňa 18. 12. 2001 odvolaciemu súdu porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu v Michalovciach pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 150.000 Sk.“

V rámci návrhu z 5. marca 2002 sťažovateľka žiadala ústavný súd, aby vydal toto predbežné opatrenie:

„Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Michalovciach postúpiť vec sp. zn. 18 P 285/99 Krajskému súdu v Košiciach ako súdu odvolaciemu.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu v Michalovciach konať vo veci výkonu rozhodnutia 18 P 285/99 zo dňa 18. 12. 2001, ktorého výkon sa vedie na Okresnom súde v Michalovciach pod sp. zn. E 4/02.“

Sťažovateľka ďalej s podaním zo 14. marca 2002 predložila ústavnému súdu kópiu „Sťažnosti na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 285/99“ zo 6. marca 2002 adresovanú predsedovi okresného súdu. V podaní uviedla aj to, že „*v súčasnosti nemám k dispozícii žiadny zákonný spôsob, ktorým by som sa mohla u odporcu domôcť rešpektovania mojich ústavných práv*“, a zvýraznila „*naliehavosť ... návrhu na vydanie predbežného opatrenia*“.

Sťažovateľka s podaním z 21. júna 2002 predložila ústavnému súdu kópiu uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 124/02 z 12. apríla 2002, ktorým tento súd ako súd odvolací zrušil uznesenie okresného súdu v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zastavení konania o úpravu styku.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každú sťažnosť posúdi z toho hľadiska, či má náležitosti ustanovené v § 20 a v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Sťažovateľka považuje postup okresného súdu za „porušenie svojho práva na nedotknuteľnosť súkromia a práva na ochranu svojho súkromného života. Doručovanie písomností prostredníctvom policajného orgánu sa totiž v praxi súdov zásadne používa v prípadoch, keď predchádzajúce doručenie je zmarené konaním účastníka, ktorému sa písomnosť doručuje, alebo ktorý svojím dovtedajším správaním v konaní vzbudzuje oprávnené pochybnosti o úspešnosti doručenia. ... V prípade sťažovateľky však na takéto postup, neexistoval žiadny relevantný dôvod.“

Ďalej sťažovateľka tvrdí: „Policajný zbor je mocenskou zložkou štátneho aparátu. Takýto je aj charakter jeho úkonov. Výkon jeho úloh a oprávnení policajtov sú občania oprávnení strpieť. Výkon týchto úloh a oprávnení má za následok obmedzenie slobody rozhodovania osôb, voči ktorým tento výkon smeruje. Preto nie je akceptovateľná iná činnosť policajného zboru voči právnickým a fyzickým osobám než tá, ktorá má svoj zákonný dôvod. Každý má právo, aby policajný zbor voči nemu nekonal, ak na to neexistuje zákonný dôvod. V opačnom prípade sa naruša jeho právo na nedotknuteľnosť jeho súkromného života a na ochranu jeho súkromia.“ Sťažovateľka vychádza z toho, že bola „postupom odporcu vystavená situácii, keď vzhľadom na charakter činnosti policajného zboru, na ňu tento spôsob doručovania zapôsobil tak, že sloboda jej rozhodovania o prevzatí, alebo neprevzatí písomnosti bola obmedzená. S takýmto postojom sa v praxi súdov, aj vo všeobecnosti, spája doručovanie prostredníctvom orgánu polície. V prípade sťažovateľky však pre takéto obmedzovanie nebol dôvod, pretože nebol dôvod na doručovanie sťažovateľke vôbec“.

Otázky spojené s nariadovaním doručovania písomností účastníkom konania a ďalším adresátom patria do kompetencie súdu, ktorý môže „podľa okolností doručiť písomnosť sám alebo prostredníctvom orgánu obce alebo príslušného policajného orgánu“ [§ 45 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa doručovania ďalej vyplýva, že „Adresátovi možno doručiť

písomnosť v byte, v sídle (mieste podnikania), na pracovisku alebo kdekoľvek bude zastihnutý (§ 46 ods. 1)“ , ako aj to, že „Ak... má účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu (§ 49 ods. 1)“.

Postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97) ani ako taký, ktorý je spôsobilý automaticky zasiahnuť do ústavou chránenej sféry súkromia spätéj s telesnou integritou sťažovateľky (čl. 16 ods. 1 ústavy) alebo spôsobilý porušiť chránené nemateriálne hodnoty súkromnej povahy (čl. 19 ods. 2 ústavy). Keďže sťažovateľka namietala zákonnosť (v spojitosti s ústavnosťou) samotnej možnosti doručovania súdom, bez tvrdenia alebo preukázania porušenia označených ústavných práv v konkrétnom prípade doručenia, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka tvrdí, že bolo porušené jej právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Podľa nej tento článok *„zabezpečuje nielen právo každej osoby obracať sa na súd zákonom ustanoveným spôsobom vo svojich veciach. Toto ustanovenie zároveň dáva účastníkovi konania právo na to, aby súd o jeho veci konal zákonom ustanoveným spôsobom. ... V prípade sťažovateľky bolo teda z článku 46 vyplývajúcim jej ústavným právom, aby súd konal v jej veci zákonným spôsobom“*.

Sťažovateľka považuje vzhľadom na svoje argumenty (§ 45 a nasl. OSP) za nesporné, že tým, že *„odporca poveril doručovaním predmetného rozhodnutia súdu účastníka konania a doručoval predmetné uznesenie sťažovateľke, postupoval nezákonne a nespravodlivo a porušil jej právo zakotvené v článku 46 ústavy a článok 6 Dohovoru. Otázka doručovania tohto uznesenia aj samotnej účastníčke má zásadný význam aj vo vzťahu k porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy“*.

Sťažovateľka spája spôsob doručovania rozhodnutia zo strany okresného súdu a otázku jeho doručovania bezprostredne účastníkovi konania s namietaným tvrdením o nezákonnosti a s odmietnutím spravodlivosti, ktoré má za následok porušenie základného

práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“. Zmyslom práva na súdnu ochranu upraveného v uvedenom ustanovení ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu.

Otázky spojené s nariaďovaním doručovania v súvislosti s konkrétnym súdnym konaním patria do kompetencie súdu. Doručovanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené v § 45 až 50. Z ustanovenia § 45 OSP vyplýva: Doručuje sa spravidla poštou. Súd však môže podľa okolností doručiť písomnosť sám alebo prostredníctvom orgánu obce alebo príslušného policajného orgánu a v prípadoch ustanovených osobitnými predpismi aj prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Z vyžiadaného súdneho spisu vyplynulo, že okresný súd požiadal 18. decembra 2001 Obvodné oddelenie Policajného zboru v Sobranciach o doručenie uznesenia sp. zn. 18 P 285/99 sťažovateľke a Okresnému úradu v Sobranciach, odboru sociálnych vecí. Obvodné oddelenie Policajného zboru v Sobranciach prípisom č. p. ORP-164/80-2001 z 18. decembra 2001 potvrdilo príjem tejto žiadosti a skutočnosť doručenia a prevzatia uznesenia oproti podpisu v rovnaký deň.

Pokiaľ ide o spôsob namietaného doručovania uznesenia o predbežnom opatrení právnej zástupkyňi sťažovateľky 19. decembra 2001 otcom dieťaťa J. B., z podania a jeho príloh nie je zrejmé, že tento konal v mene okresného súdu alebo na základe jeho poverenia.

Ústavný súd konštatoval, že doručovaním súdu, ktoré je v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, nemožno porušiť čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru. Uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v súlade s procesnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej veci) totiž nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Z uvedených dôvodov ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľka namieta, že *„doručením rozhodnutia o predbežnom opatrení priamo jej, bola postavená do pozície, v ktorej napriek tomu, že v konaní bola zastúpená, musela sa sama rozhodnúť o tom, aký postoj zaujme k tomuto rozhodnutiu a ako bude bezprostredne po doručení rozhodnutia postupovať. Táto mimoriadna situácia bola o to ťaživejšia, že uznesenie je predbežne vykonateľné“*, ako aj to, že *„bola v takejto situácii vystavená a postupom odporcu zbavená práva na právnu pomoc“*.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy: *„Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.“*

Keďže v uvedenom prípade je zjavné, že medzi doručením písomnosti a možnosťou porušenia (odňatia) práva na právnu pomoc ako práva na zastúpenie v konaní pred súdom zo strany tohto súdu nie je žiadna príčinná súvislosť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy *„Všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní“*.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Namietaný úkon sa týka spôsobu doručovania písomnosti a nemá žiadny vzťah k postaveniu účastníkov v konaní pred súdom, čo napokon nepriamo pripúšťa aj právna zástupkyňa navrhovateľky v pôvodnom znení sťažnosti doručenej ústavnému súdu 18. februára 2002, keď tvrdí, že *„doručením uznesenia sťažovateľke nemohli byť spôsobené žiadne procesné dôsledky“*.

Ústavný súd už konštatoval, že ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, takúto

sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 70/99). Keďže v danom prípade zjavne nemohlo dôjsť k porušeniu práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ani k porušeniu rovnosti (rovného postavenia) účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

4. Sťažovateľka v doplnenom návrhu na ústavný súd z 5. marca 2002 uviedla, že *„nečinnosť odporcu vo veci postúpenia môjho odvolania na Krajský súd v Košiciach a naopak, jeho konanie vo veci výkonu rozhodnutia... vyvoláva presvedčenie... o porušení práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 Ústavy SR“* (pozn.: v pôvodnom návrhu označený aj čl. 6 dohovoru). Podľa názoru sťažovateľky *„ak totiž Občiansky súdny poriadok ustanovuje na rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia lehotu 30 dní, ktorá vzhľadom na ustanovenie § 211 O. s. p. platí aj na rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, potom lehota od 14. resp. 15. januára 2002, kedy možno predpokladať doručenie odvolania odporcovi až do 5. marca 2002 a možno predpokladať, že ani do dňa nariadeného pojednávania vo veci výkonu rozhodnutia, je, vzhľadom na charakter rozhodnutia a charakter veci samotnej, neprimerane dlhá“*.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 18 P 285/99 z 18. decembra 2001 odvolanie, ku ktorému pripojila ako listinné dôkazy znalecký posudok PhDr. E. S. a sťažnosť predsedovi Okresného úradu Košice IV, pričom na okresnom súde štyrikrát urgovala postúpenie spisu odvolaciemu súdu (22. februára 2002, 4. marca 2002, 7. marca 2002 a 11. marca 2002).

Z ďalších príloh k podaniu vyplýva, že sťažovateľka 6. marca 2002 podala sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 285/99 predsedovi okresného súdu. Podpredseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť z 11. marca 2002 uviedol: *„Dňa 7. 3. 2002 nám bola doručená Vaša sťažnosť na prietahy vo veci 18 P 285/99. Nahliadnutím do spisu bolo zistené, že túto vec vybavuje sudkyňa JUDr. M. H. Dňa 18. 12. 2001 táto skutočne vo veci vydala predbežné opatrenie. Dňa 15. 1. 2002 ste sa voči tomuto v mene*

svojej klientky odvolali. Sudkyňa následne zaslala Vaše odvolanie na vyjadrenie protistrane a kolíznemu opatrovníkovi. Doposiaľ tieto vyjadrenia súdu nedošli. Vzhľadom na obsah Vášho rozsiahleho odvolania javí sa vhodným, aby pred postúpením veci odvolaciemu súdu bolo takéto vyjadrenie zabezpečené. Rozhodne však nemôžeme súhlasiť s Vaším názorom, že v konaní bol vybavujúcou sudkyňou spôsobený prieťah vzhľadom na uplynutý čas od Vášho odvolania.

Sudkyňa bola upravená, aby vec vybavila prednostne“.

Zo súdneho spisu vyplynulo, že okresný súd zaslal 22. februára 2002 odvolanie sťažovateľky na vyjadrenie otcovi dieťaťa, ako aj kolíznemu opatrovníkovi a že po príprave spisu od 6. marca 2002 zaslal 14. marca 2002 Krajskému súdu v Košiciach spis sp. zn. 18 P 285/99, t. j. v rovnakom čase, ako sťažovateľka predložila ústavnému súdu kópiu sťažnosti na prieťahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu. Odvolací súd 12. apríla 2002 zrušil uznesenie okresného súdu v jeho napadnutej časti (čo dokumentovala aj sťažovateľka v prílohe k podaniu z 21. júna 2002).

Podľa názoru ústavného súdu nariadenie predbežného opatrenia, jeho doručovanie a napadnutie opravným prostriedkom, úkony podľa § 209 a 210 OSP, sú integrálnou súčasťou konania o veci samej (porovnaj § 102 OSP) a nie je možné ich samostatne napádať, na rozdiel od nariadenia predbežného opatrenia pred začatím konania podľa § 74 OSP. Podľa § 209 a 210 OSP na predloženie odvolania súdu vyššieho stupňa nie je ustanovená nijaká konkrétna zákonná lehota. Vzhľadom na to je potrebné vychádzať z posudzovania časovej primeranosti konania okresného súdu v okolnostiach konkrétneho prípadu, pričom nie každé prieťahy v konaní možno automaticky stotožniť so zbytočnými prieťahmi v konaní.

Ústavný súd zistil, že okresný súd aj počas namietaného obdobia vo veci priebežne konal v zmysle prípravy na zaslanie spisu odvolaciemu súdu (reagujúc tak aj na požiadavky právnej zástupkyne sťažovateľky), preto vzhľadom na okolnosti prípadu sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru nečinnosťou okresného súdu v období od 15. januára 2002 do 5. marca 2002 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

5. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posúdil sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa zvyšnou časťou sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2002